

Soha ne
mondod, hogy
soha

Kyra Angie

helma

Helma 2023

SOHA NE MOND, HOGY SOHA

Kyra Angie

Copyright © Kyra Angie 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint
Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-615-6559-77-7

A szerző elérhetősége:

Info: kyra.angie@gmail.com

<https://www.facebook.com/angie.kyra.963>

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna: <https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna: https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm

- Spotify

- Google Podcast

- Apple iTunes

-RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

Köszönetnyilvánítás	5
ELSŐ FEJEZET	6
MÁSODIK FEJEZET	25
HARMADIK FEJEZET	36
NEGYEDIK FEJEZET	65
ÖTÖDIK FEJEZET	79
HATODIK FEJEZET	96
HETEDIK FEJEZET	106
NYOLCADIK FEJEZET	126
KILENCEDIK FEJEZET	136
TIZEDIK FEJEZET	153
TIZENEGYEDIK FEJEZET	157
TIZENKETEDIK FEJEZET	162
TIZENHARMADIK FEJEZET	179
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	194
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	209
TIZENHATODIK FEJEZET	226
TIZENHETEDIK FEJEZET	239
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	256
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	264
HUSZADIK FEJEZET	273
EPILÓGUS	278
AJÁNLÓ	278
A SZERZŐRŐL	279

Köszönetnyilvánítás

Hálás vagyok a bátyámnak és páromnak a biztatásért, támogatásért és kifogyhatatlan optimizmusáért. SÖRÖS ILDIKÓNAK és JENEI ANDRÁSNAK a szakmai iránymutatásért.

Ajánlom e könyvet mindazoknak, akik – még ha csak az olvasás erejéig is, de – bebocsátást/betekintést szeretnének nyerni a vaksággal nehezített, bonyolított életbe.

K. A.

ELSŐ FEJEZET

Jessica Parker és Lucy Montgomery, a Melbourne-i Egyetem szociálismunkás szak elsőéves hallgatói, az egyetem büféjében kávéztak. Jessica egy húsz éves, kb. 168 cm magas, vékony testalkatú, vidám, de kissé bizalmatlan, zárkózott teremtés. Hátközépig érő, hosszú szőkésbarna haját rendszerint összefogva hordja. Öltözkéivel igyekszik követni az aktuális divatot, de kerüli a kihívó öltözetet, és csak olyan ruhákat vesz fel, amiben jól is érzi magát. Nem csinál nagy ügyet abból sem, ha Jenny nevű, nyolc hónapos Golden retriever kutyája összeszórózi a ruháját. Lucy 21 éves, pár centivel kisebb Jessicánál, vékony, rövid szőke hajú, szemüveges, külsejére, megjelenésére gondosan ügyelő, kedves, dolgos, nyíltszívű teremtés. Lucy a következő órájuk – azaz a bevezetés a szociológiába – jegyzeteit rendezgette, és felolvasott egy-egy kis részletet Jessicának az előző óra anyagából. Jessica ugyanis látássérült.

Egyszer csak Jenett Jones, kissé szabadabb elvű évfolyamtársuk huppant le melléjük.

– Jessica, nincs kedved elkísérni az esti buliba? – kérdezte Jenett, mit sem foglalkozva Lucy-vel.

– Köszönöm, kedves vagy, hogy rám gondoltál, de kihagynám. Miért nem kéred meg Altiat vagy mást?

– Mert veled szeretnék menni. Szeretnék bevezetni a társaságba – akadékoskodott tovább Jenett.

– Köszönöm, de jól megvagyok így.

– Az egyetemhez nemcsak a tanulás, de a bulik is hozzátartoznak – folytatta Jenett.

– Ebben igaza van – szólt bele Lucy.

– Meglehet, de sem időm, sem kedvem az ilyenfajta egyetemi bulikhoz. Bocsáss meg, de mennem kell – mondta csöppnyi megvetéssel a hangjában Jessica, mert hallott már egy s mást az egyetemi bulikról, és meg sem várta a választ, el is tűnt a folyosón. Látássérültsége ellenére meglehetősen jól közlekedik egyedül a fehér botjával. Igaz, olykor belekarol valamelyik barátnőjébe.

Utolsó órája kettőkor ért véget, hazaindult, de a portánál Jenett-be, és az egyik előadó tanárba botlott.

– Jessica! – szólt oda neki Jenett, mikor a lány megpróbált elslisszolni mellettük.

– Jenett, Mr. Carter – válaszolt Jessica mintegy köszönésképpen, egy

bizonyos távolság betartásának szándékával magázva a férfit.

– Szia – köszönt a férfi is, aki a húszas évei vége felé járó, kb. 185 cm magas, vékony, sportos testalkatú, rövid gesztenyebarna hajú, jóképű, nőügyeiről híres fiatalember.

– Nem gondoltad meg magad? – kezdte ismét Jenett.

– Nem, köszönöm, kihagyom – mondta Jessica, és mielőtt még jobban elmerült volna szokásos zavarában, ami Mr. Carter társaságában folyton hatalmába kerítette, sietősen távozott.

Hogy miért is jött folyton zavarba a férfi társaságában? A lány tudatosan nem boncolgatta. Bár ő nem látja a férfi arcának részleteit, nem merülhet el szemének bűvöletében, de a barátnők, Kelly és Lucy elmondásai alapján – és gazdag fantáziájának köszönhetően – jóvágású férfiként gondolt rá.

*

Este nyolc körül Jessica a kedvenc, saját válogatású zenei cd-jét hallgatta, s közben a számítógépén az egyik házi dolgozatával foglalatzkodott, mikor csöngettek. Ajtót nyitott, Jenett és Mr. Christopher Carter volt az.

– Jó estét, miben segíthetek? – kérdezte anélkül, hogy beengedte volna őket.

– Bemehetnénk? – kérdezte Jenett.

– Persze, tessék csak! – sóhajtott fel Jessica, és szélesre tárta előttük az ajtót. Egy-egy tétova pillantás után követték Jenettet, aki – mintha otthon volna – az előszobából Jessica szobájába ment, és helyet foglalt az íróasztal mellett álló egyik fotelben, az ablakok alatt.

– Azért jöttünk, hogy elvigyünk a buliba – vágott egyenesen a közepébe Jenett.

– Szerintem, nem kellene ajtóstul rontani a házba! – figyelmeztette a férfi.

– Sajnálom, de hiába... – kezdte volna Jessica.

– Megkérdezhetem, milyen halaszthatatlan dolgod van, ami nem várhat holnapig? – vágott a szavába a férfi.

– Rengeteg tanulnivalóm van még, aztán Jenny-t is le kell vinnem sétálni, és...

– Tehát, semmi halaszthatatlan – összegezte a férfi, majd így folytatta: – Nem gondolod, hogy egy kis kikapcsolódás, szórakozás pihentetően hatna,

hogy utána újult erővel a tanulásra koncentrálhass?

– Nem hiszem, hogy pihentető lenne egy kicsi, emberek tömegétől zsúfolt, cigi füsttől bűzlő, sötét és a dobhártyát sem kímélő, hangos zenéjű teremben ücsörögni.

– Ki mondta, hogy üldögnél? – kérdezte Jenett.

– Nos, engedd meg, hogy kijavítsam az előbbieket. Jenett-nek igaza van: nem feltétlen üldögnél, táncolni is lehet. Aztán se nem cigi füstös, se nem sötét. Az én véleményem az, hogy kimozdulnál a megszokott napi rutinból, hogy jó-e vagy nem, az csak téled függ. Emberek között vagy, mégsem itthon egyedül. Ismerkedhetsz, új barátokat szerezhetsz – folytatta a férfi.

– Jól megvagyok itthon egyedül, és barátokra sincs igazán szükségem – ellenkezett Jessica.

– Ugyan már, mit veszíthetsz, max eltöltesz velünk egy kellemes estét? – érvelt most Jenett.

– Jól van, de egy rossz szó, és már ott sem vagyok – adta be végül a derekát Jessica.

– Oké, akkor én leviszem sétálni az ebet, ti pedig elkészültök! – dobta fel a férfi, így közölve udvarias szándékát, hogy teret engedne a hölgyek készülődésének.

Jessica az előszobába ment, és odaadta a férfinak a póráz és kiengedte őket, majd gyorsan elkészült. Októberi – azaz az ausztrál tavaszi – este lévén egy sötét és vékonyabb hosszú nadrág, és egy világos, kereknyakú, ujjatlan felső mellett döntött, amire azért egy tavaszi kabátkát húzott. Rakoncátlan tincseit hajgumival igyekezett kordában tartani. Készülődés közben azon morfondírozott magában, hogy mire ez a nagy érdeklődés a hétköznapi elfoglaltságai után, miért olyan fontos, hogy megjelenjen ezen a bulin. Mit akarnak tőle? De mivel Jenett sürgetően kopogott a fürdőszoba ajtaján, nem tudta megválaszolni a felmerülő kérdéseit, vagy gyanakvásának okát megmagyarázni, így a véletlenre bízta magát, és várt, mi fog kisülni a dologból.

*

Jessica lakása a város művészeti negyedének határán, míg az egyetemi városrész és a klub a Swanston Street negyedben található. Mikor odaértek az egyetemi klubba, a buli már ment. Gyorsan, könnyen elvegyültek a tömegben. Jenett „leparkolt/leragadt” egy 6-8 fős társaságnál. Mr. Carter és Jessica egy másik kis csapathoz csatlakozott, akik többsége szintén Jessica évfolyamtársai voltak. Iszogattak, beszélgettek és még táncolni is elvitték Jessicát. Éjfél körül Jessica távozni készült.

– Hazavihetlek? – kérdezte Mr. Carter, miközben udvariasan felsegítette

a lányra a kabátját.

– Elnézést, de nem hiszem, hogy olyan állapotban vagy, hogy kormány mögé ülhess – tért ki a lány a válasz elől, feloldva ezzel a korábban elhatározott távolságtartó magázódást.

– Igazad van, akkor legalább elkísérhetlek?

– Köszönöm, de hívok egy taxit és...

– Nincs kedved sétálni egy kicsit? Szeretnék még pár szót váltani veled.

– Végül is, miért ne? – Mikor kiléptek végre az utcára, megcsapta őket az éjféli hideg levegő. Mindketten szorosabbra húzták a kabátjukat magukon.

– Mit szólnál hozzá, ha valami melegebb helyet keresnénk? – kérdezte a férfi.

– Például?

– Itt lakom a következő utcában, és ez most mindenféle hátsó szándék nélküli megállapítás volt.

– Képzelem.

– Vagyis?

– Rendben – egyezett bele rövid gondolkodás után a lány.

– Egy vallomással tartozom – kezdte a férfi megfontoltan séta közben.

– Hallgatlak.

– Én kértem meg Jenettet, hogy valahogy hozzon el ebbe a buliba.

– Abból, hogy egy pillanatra sem mozdultál el mellőlem, sejtettem. Miért is volt erre szükség?

– Mármint Jenett bevonására, vagy a bulira való becserkészésre?

– Mindkettő.

– Megérkeztünk. Fáradj be, kérlek! – lesegítette a lány kabátját, s a sajátjával együtt felakasztotta az előszobában a fogasra. – Megkínálhatlak valamivel?

– Igen, köszönöm, valami buborékmenteset kérnék. Használhatnám a mosdót?

– Természetesen, jobbra tőled – igazította útba a férfi, mert még az előszobában álltak.

Míg a lány a fürdőben volt, a férfi az előszobából balra nyíló konyhába ment, kitöltötte az italokat, és bevitte a konyhával szemben lévő nappaliba. Letette a kanapé előtti kis asztalkára, és bekapcsolt valami halk zenét. A lány, mikor visszajött alaposan végigjártatta a szemét (noha körülbelül egy méteres távolságból csak a körvonalakat észleli) a szobán. A nappaliban mindössze két fotel volt jobbra, szemben egy kanapé, balra pedig egy üvegasztal és néhány polc a falon. Tele sok-sok könyvvel és újságnak látszó kiadványokkal.

– Érezd magad otthon! – kérte a férfi. Erre a lány letelepedett a kanapéra, és a férfi csakhamar követte a példáját.

– Folytasd, kérlek! Ott tartottunk, hogy...

– Szerettem volna veled tölteni az estét, pontosabban veled szerettem volna menni ebbe a buliba.

– Ami meg is valósult. A miértre később kitérünk, hogy jött Jenett a képbe?

– Úgy gondoltam, hogyha simán egyszerűen odaállok eléd ezzel a kéréssel, elhajtottál volna. Így megkértem Jenettet, hogy segítsen.

– De miért éppen Jenett? Mi nem is vagyunk...

– Annyira jóban? Igen, sajnos erre már rájöttem. Nem tudtam, kihez fordulhatnék? – szakította félbe a férfi.

– Akkor most rátérhetünk a miértre?

– Szerettelek volna jobban megismerni, a közeledben lenni. A buli jó kiindulópontnak tűnt. De mivel ott nem igazán tudtunk beszélgetni, ezért javasoltam még a beszélgetést.

Erre a lány nem tudott mit mondani, így az ablakhoz ment, háttal a férfinak.

– Nem mondasz semmit?

– Mit mondhatnék erre? – nézett a férfira a lány. – Említettél bizonyos hátsó szándékot?

– Nem volt semmiféle hátsó szándék. Úgy éreztem, hogy jól éreztük magunkat egymás társaságában, a nagy tömegben, mivel ennek az estének tényleg az ismerkedés lett volna a célja. Ennyire nem terveztem előre, de bevallom, nem bánám, ha szexbe torkollana az éjszaka.

– Legalább őszinte vagy – mondta a lány, és döbbenetét, zavartságát és tanácstalanságát leplezve ismét hátat fordított a férfinak, aki most felállt, s kezét nyújtotta a lánynak.

– Szabad? – A lány elfogadta a felkérést, s a szoba közepére mentek táncolni. Ezúttal egyikük sem volt olyan távolságtartó, mint a bulin.

– Volt egynéhány olyan pillanat a bulin, mikor azt éreztem, ha most megcsókolnálak, talán nem kapnék akkora pofont, hogy lerepül a fejem.

– Talán? – kérdezte halkán a lány, amit a férfi bátorításnak vett, és megcsókolta. A gyengéd, szenvedélyes csók után a lány kibontakozva visszaült a kanapéra. – Hát, akkor ismerkedjünk!

– Rendben, ki kezdi? – mondta a férfi, és a lány mellé telepedett.

– Mire vagy kíváncsi?

– Mindenre, amit csak megosztanál velem.

– Sydney-ből jöttem az egyetemre. Van egy bátyám, aki katonai főiskolára jár. Szeretem az állatokat, de leginkább a kutyákért és macskákért vagyok oda.

– Távolból én is szeretem őket.

– Tehát az állatok kilőve. Mi a helyzet a természettel?

– A környezetemet szeretem rendben tartani.

– Ez miben nyilvánul meg?

– Környezetvédelem, szelektív hulladékgyűjtés, tisztán tartom a környezetem.

– Nem mondod? Ez meglepő egy pasitól. Folytasd, kérlek!

– Szeretek kerékpározni, olvasni, bulizni.

– Melbourne-i vagy?

– Nem. Dolgozni jöttem ide az USA-ból.

– Mi a helyzet a többi sporttal?

– A labdajátékokat csak nézni szeretem, mert béna vagyok bennük. Úszni nem tudok. Te hogy állsz ezekkel?

– Míg jobban láttam, szerettem kosarazni, kézilabdázni. Tanultam úszni

és táncolni, de nem állítom, hogy menne is.

– Ha tanultad, biztos vagyok benne, hogy jobban csinálod, mint én. Rátérhetünk a kapcsolati rendszerre?

– Egy pillanat, hogy állsz a kultúra és gasztronómia terén?

– Kultúra, mint koncert, film és színház?

– Igen, többek között.

– Az opera kivételével mindenre vevő vagyok. Ami pedig a gasztronómiát illeti, szeretem a hasam. Imádok jókat enni és egy-egy pohár bort inni egy kellemes társaságban. De a gyorskaját sem vetem meg. Mi a véleményed ezekről?

– Az operát én sem szeretem. Színházban nem fordulok meg olyan sűrűn, mint szeretnék. Érthető okokból a feliratos filmeket kerülöm. Koncertre is csak néhány alkalommal jutottam el. Ami pedig az ételeket illeti, szeretem a pizzát és az olasz, valamint a francia konyhát. De nem zárkózom el egyéb gasztronómiai különlegességtől sem, még ha kicsit csípős is, bár azt nem vihetem túlzásba, mert nagyon megfájdul a gyomrom.

– Ezzel hasonlóképpen vagyok én is. A nyers dolgokat és a tengeri herkentyűket mellőzöm az étlapomról.

– Vajon miért is? Meg tudom érteni. Mire gondolsz pontosan?

– Van kilátásban, vagy elrejtve valahol egy barát?

– Barát-barát vagy szerelem-barát?

– Természetesen az utóbbi.

– Jelenleg szingli vagyok. Te?

– Még nem találtam meg az igazit – megcsókolta a lányt. Majd a csókok egyre szenvedélyesebbek lettek, a férfi felkapta a lányt és átvitte a kisebbik szobába. Az ágyra fektette, csókolták, simogatták és vetkőztették egymást. Így tehát a kis buli forró, szenvedélyes éjszakába torkolt.

*

Másnap hajnalban a lány kelt fel előbb.

– Uram-atyám! – tért magához az első döbbenet után, mikor összegezte magában, mi is történt az éjjel, és hol is van. – Hogy lehettem ilyen ostoba! Én nem ilyen lány vagyok, aki így bedől, aki kapásból ágyba bújik az első pasival, aki... – dorgálta magát a lány. Nagyon halkan és gyorsan összeszedte a ruháit,

felöltözött, és mielőtt a férfi felébredt volna, távozott.

Hazaérve levitte Jenny-t sétálni. Reggeli után gyorsan lezuhanyozott, és bement az egyetemre. Gondosan ügyelt rá, hogy elkerülje Mr. Cartert.

A büfében Jenett lépett oda hozzá.

– Leülhetek? – kérdezte barátságosan.

– Részemről nincs akadálya – mondta Jessica egykedvűen.

– Hogy érezted magad az este? Jól láttam, hogy vele mentél el? – és a feléjük közeledő férfira bökött a fejével, de mielőtt a lány válaszolhatott volna...

– Szép napot, hölgyeim! – köszöntötte őket a férfi.

– Szia! – köszönt Jessica, és Jenetthez fordult. – Igen, meglepően jól éreztem magam az este. A másik válaszom is igen, Christopher gavallér módjára hazakisért.

– Jenett, szeretném megköszönni, hogy segítettél meggyőzni Jessicát a bulival kapcsolatban.

– Nincs mit. És? – nézett kérdően hol a férfira, hol a lányra.

– Jenett! – szólt rá elpirulva és szemlesütve Jessica, majd felállva így folytatta: – Elnézéseket kérem, de órám van.

– Várj! – kérte a férfi, de a lány már ott sem volt.

*

Mikor Jessica három óra körül hazaért, Mr. Carter már a lépcsőházban várta.

– Szia – köszönt a lány egykedvűen, és kinyitotta a lakásajtót.

– Szia. Beszélhetnénk? – kérdezte a férfi.

– Igen, de előbb le kell vinnem Jenny-t.

– Veled tarthatok?

A kutya már az előszobában várta a gazdáját. Beléptek a lakásba, a lány ledobta a táskáját a szobájába, s a pórázért nyúlt. Ezután szó nélkül a közeli Luna parkba mentek.

– Na menj, de ne fuss messzire! – mondta a kutyának, miközben lekapcsolta róla a pórázt.

– Milyen napod volt? – szólalt meg végre a férfi hosszú hallgatás után.

– Szokványos – válaszolt tömören a lány, s egy fát kezdett dobálni a kutyának. Majd bő fél óra múlva szólt a kutyának. – Na, gyere, menjünk haza! – Megkötötte, majd felértek a lakásba. – Helyezd magad kényelembe! Hozhatok valamit inni?

– Egy kávé jól esne, köszönöm – mondta a férfi, és követte a lányt a konyhába.

A lány, hogy zavarát leplezze, a kávé elkészítésével foglalatoskodott.

– Köszönöm, hogy... – kezdte a lány, de a férfi egy csókkal félbeszakította, amit a lány viszonzott. A kávéfőző jellegzetes eresztő hangja visszarántotta a „földre”.

– Mi a baj? – kérdezte végre a férfi, miután látta a lány zavarát.

– Minden és semmi – válaszolt a lány, és a férfi elé rakta a kávé, leült vele szemben, miután magának készített egy teát.

– Ezt, hogy kell érteni? – kérdezte a férfi. Ekkor a lány szerencséjére megcsörrent a telefonja.

– Bocsáss meg, kérlek! – mondta a lány, és felvette a telefont, s átment a nagszobába. – Szia! Köszönöm, hogy visszahívtál. Nem, dehogy, nem zavarsz, gyere csak nyugodtan! Oké, akkor várlak. Szia! – tette le végre a telefont, s visszament a férfihez a konyhába. – Ott tartottunk, hogy...? – nézett kérdőn a férfira.

– Reggel, mikor felébredtem, már nem voltál sehol. Bocsáss meg, de szerintem mindkettőnk dolgát megkönnyítjük, ha nem futjuk tovább a tiszteletköröket – vágott egyenesen a közepébe a férfi.

– Sajnálom, én...

– Ne, kérlek, ne csináld ezt velem! Tudom, hogy megy egész mondatokban is.

– Hát, nem mondhatnám, hogy megkönnyítéd a dolgom.

– Szóval?

– Köszönöm, hogy nem verted nagydobra a történeteket.

– Ez természetes, és mit sajnálsz?

– Azt, ahogy leléptem reggel. Sajnálom – kezdte a lány. Felállt, és a

konyhaszekrényénél kezdett matatni.

– Pánik lett úrrá rajtad, mert te nem olyan lány vagy, aki egyéjszakás kalandokba bocsátkozna – szakította félbe a férfi. – Engem pedig megelőzött a hírem, ha jól sejtem.

– Igen, vagyis nem teljesen. Nem szoktam a pletykákkal foglalkozni.

– Vagyis hozzád is eljutott?

– Természetesen hallottam egy s mást, hisz nem egy lakatlan szigeten vagyunk. De, mint mondtam, nem foglalkozom szóbeszédekkel. Meg aztán... – Ekkor megcsörrent a kaputelefon. – Bocsáss meg – mondta a lány. – Bújj be! – engedte be, s a lány az ajtóban megvárta a barátnőjét, akivel megölelték és megpuszították egymást. Majd odasúgta neki, hogy nincsenek egyedül. – Egy teát?

– Kérek, köszönöm – mondta, és követte a konyhába.

– Szia! Hát te? – kérdezte a férfi a jövevénytől, akit egyébként Kelly Thomsonnak hívnak. Egy vékony testalkatú, rövid festett szőke hajú, nyílt, üde, talpraesett nő. Első perctől kezdve jó barátnők voltak Jessicával.

– Szia! Bocsi, megzavartam valamit? – kérdezte Kelly a férfi arcát fürkészsze.

– Nem, dehogy – mondták szinte egyszerre.

– Visszajöhetek később is – javasolta Kelly.

– Ugyan, menj már! – mondta Jessica.

– Nem láttalak ma a suliban – fordult Kelly-hez a férfi.

– Dolgom volt, így nem tudtam menni. Elkérhetem a mai jegyzeteket?

– Persze. Mennyire sietsz? – kérdezett vissza Jessica.

– Hétkor randim van, tehát nem nagyon, de...

– Akkor bocsássatok meg, de elkezdem felrakni a hanganyagokat a gépre, aztán konvertálni (átalakítani). Elvagytok?

– Menj csak, de nem sürgős! – mondta Kelly.

Jessica a szobájába ment, és bekapcsolta a gépet, majd egyenként felrakta a hanganyagokat a diktafonról, és konvertálni kezdte. Közben a konyhában:

- Mi történt? - kérdezte a lány.
- Miből gondolod, hogy történt valami? – kérdezett vissza ártatlan képpel a férfi.
- Hallottam ezt-azt. Ráhajtottál?
- Mit hallottál?
- Olyasmit csiripelnek, hogy tegnap együtt voltatok az egyetemi klubban, és együtt távoztatok.
- Ez így igaz – helyeselt a férfi.
- Mit akarsz tőle? Nem hiszem, hogy őt is be kéne állítani a sorba.
- Nem hiszem, hogy ez rád tartozna, de azért megsűgom, hogy ez most más.
- Mennyiben?
- Kedvelem, többet szeretnék, mint eddig másoktól.
- Ezt ő is tudja? Egészen pontosan mire is gondolsz?
- Nem, még nem tudtam megmondani, mert...
- Miért?
- Nem tudom, olyan furcsán viselkedik. Nem tudok kiigazodni rajta.
- Ezen könnyen segíthetünk. Na, gyere! – kérte a lány, és csatlakozott Jessicához a szobában. – Miről akartál velem beszélni? – kezdte Kelly. Jessica a monitorról a férfira nézett, majd a lányra.
- Csak hiányoltalak, s tudni szerettem volna, hogy segíthetek-e valamiben?
- Én most akkor hagyom beszélgetni a hölgyeket. Később felhívhatlak? – kérdezte a férfi, s elindult a bejárati ajtó felé. Jessica kikísérte.
- Persze. Sajnálom, hogy... – mondta halkan a lány, de a férfi ismét félbeszakította egy csókkal, amit a lány most is viszonzott, majd szó nélkül távozott.
- Szóval? – kezdte faggatni Kelly, mikor visszament hozzá a szobába.
- Mi szóval?

– Miért kerestél? Van köze Christopherhez?

– Igen.

– Mi adott okot a kétségbeesésre?

– Olyan gyorsan történt minden. Én nem szoktam... Olyan ostoba voltam...

– Várj, lassíts! Kezdd az elejéről, és mesélj!

– Jenett azzal kezdett el nyaggatni tegnap, hogy menjek el vele az egyetemi klubba.

– Jenett Jones?

– Igen. Visszautasítottam, de este beállítottak Christopherrel. Sikerült meggyőzniük. Elmentem velük, iszogattunk, táncoltunk. Jól éreztem magam, de éjfél körül hazaindultam, mert már fáradt voltam. Christopher haza akart kísérni, mondván még beszélgetni akar, aztán együtt töltöttük az éjszakát.

– Megtörtént? – kérdezte Kelly elképedve.

– Igen.

– Nem gondoltam volna, hogy pont vele, amikor...

– Tudom. Én sem.

– Nem értem. Mikor reggel felébredtél, már nem volt ott?

– Én nem voltam ott.

– Aha.

– Áhá, mi?

– Akkor, ha jól sejtem, arra számítottál, hogy nem is látod többet, mert csak egyéjszakás kaland volt?

– Igen, vagyis nem. Nem számítottam semmire, nem gondoltam az égvilágon semmire... – állt fel az asztaltól a lány, s mászkálni kezdett a szobában.

– Hé, nyugi! Nincs ok pánikra. Kedveled? – vágott a szavába Kelly.

– Azt hiszem... Nem tudom. Miről beszélgettetek, míg én itt tettem-vettem?

– Megkérdeztem tőle, hogy mit akar tőled?

– Tessék? – torpant meg egy pillanatra Jessica, majd folytatta a mászkálást. – Nem mondod komolyan!

– De igen. Nem is érdekel, mi volt a válasza?

– Nem, nem, köszönöm. Nincs... Áh, hagyjuk!

– Beszélj velem!

– Nem látom értelmét. Kész van a konvertálás – mondta Jess, és leült végre a géphez. – Itt a pendrive-od? – kérdezte Jessica. Ekkor csörögni kezdett Kelly telefonja, fel is vette, közben odaadta Jessnek a pendrive-ot, és kiment a konyhába, mert látta, hogy Christopher keresi. Majd mikor visszajött, Jess már lehúzta a gépről, s átadta neki. Közben halk zenét kapcsolt, s hangyagaival foglalatostkodott. Csöngettek. – Kinyitnád?

– Szia, ez gyors volt – engedte be Mr. Cartert Kelly.

– Nem mentem messzire – vallotta be halkan, mielőtt beléptek volna a szobába.

– Akkor én mennék is. Köszönöm a jegyzeteket – mondta Kelly, akit Jessica kikísért.

– Eddig egy százas! – poénkodott Jessica, majd komolyan hozzátette: – Nincs mit, később beszélünk – zárta be barátnője mögött az ajtót, majd visszament a szobába. – Megkínálhatlak valamivel?

– Nem, köszönöm.

A lány visszaült a géphez, a férfi pedig mögé állt, és figyelte, mit csinál.

– Ha jól sejtem, még mindig a magyarázatra vársz? – fordult a férfihoz.

– Igen, vagyis nem. Én csak szeretném tisztázni ezt a helyzetet.

– Nem értem, mi tisztáznivaló lenne ezen. Jól éreztük magunkat az este. Az éjszakát is együtt töltöttük, de egyikünk sem akar... – kezdte a lány.

– Mit? Én igen is szeretnék...

– Mit? – Most a lány szakította félbe hevesebben, mint szeretne volna.

– Szeretném ezt a kapcsolatot. Részemről nem egyéjszakás kaland vagy csak szex volt.

– Várj, lassíts, kérlek! Úgy érted, hogy randizni és járni szeretnél? Te

most viccelsz velem?

– Nem viccelek. Igen, úgy értettem.

– Te most szórakozol, gúnyolódsz? Egy ilyen pasi, mint te, pont egy ilyen csajt akar, mint én? – állt fel a lány, és az ablakhoz ment.

– Mit akar az jelenteni, hogy ilyen pasi, mint én és olyan lány, mint te?
– A lány a férfira nézett, s szóra nyitotta a száját, de legyintett egyet, és kiment a konyhába. A férfi követte őt.

– Szerintem ez a beszélgetés nem vezet sehova – állapította meg a lány, és készített magának még egy teát. – Kérsz?

– Nem, köszönöm, én válaszokat kérnék. Ha jól sejtem, nem a társadalmi különbségekről beszélsz?

– Most, hogy mondod...

– Ne már, Jess, kérlek! Nem a 18. században vagyunk.

– Kérlek, Christopher, hagyjuk ezt ennyiben! – javasolta a lány.

– Én nem szeretném ennyiben hagyni.

– Gondolkodj már józan ésszel! Én se nem okos, se nem szép, és se nem kalandor nem vagyok. Te pedig...

– Ne beszélj zöldségeket. Igen is, te egy kedves, okos, szép, szellemes...

– Igen, éjjelente kísértetni is szoktam – vágott a szavába gúnyosan a lány.

– Nem vennéd egy kicsit komolyabban?

– Ugyan, mit? – fakadt ki végre a lány. – Egy olyan nőcsábász, jóképű pasi, mint te, majd pont egy nem túl érdekes, izgalmas vak csajt akarna, mint én? Ez vicc, ez komolytalan. Nem vagyok sem naiv, sem ostoba. Nem kell a száналmad sem! – tartott egy lélegzetnyi szünetet, és szélesre tárva a bejárati ajtót, így folytatta: – Most bocsáss meg, kérlek, sok dolgom van!

– Rendben, most elmegyek. De kérlek, gondolkozz el az elhangzottakon. Én nem bántam meg semmit, és szeretném megpróbálni veled – mondta a férfi határozottan, és a lányhoz lépett, hogy megcsókolja, de ő hátrálva kitért előle, s bezárta a férfi után az ajtót.

*

A következő napokban a lány gondosan ügyelt arra, hogy elkerülje a férfit, szerencséjére órája sem volt vele a héten. Pár nap elteltével Jessica és

Kelly az egyetem közelében egy kávézóban üldögéltek és beszélgettek, mikor Mr. Carter lépett oda hozzájuk.

– Szabad lesz?

– Nem táncolunk, köszönjük – mondta Jessica elutasítóan.

– Persze, foglalj helyet köreinkben – mosolyodott el Kelly, és elvette táskáját a mellette álló székről. A férfi leült Jessicával szemben. Egy pincér jelent meg mellettük:

– Mit hozhatok?

– Én egy kávét és egy narancslevet kérnék. Ti? – nézett kérdően a két lányra. Jess megrázta a fejét.

– Mi ugyanezt kérnénk! – mutatott a poharaikra Kelly.

– Rendben, rögtön hozom – mondta a fiatalember, és távozott.

– Hogy vagytok? – kérdezte a férfi.

– Köszönjük, jól – válaszolt Jessica hűvösen.

– És te? – kérdezett vissza Kelly.

– Remekül, köszönöm.

– Futtok még pár kört, vagy belevágtok végre... – érdeklődött Kelly.

– Kelly! – szólt rá figyelmeztetően Jess.

– Gondolkodtál a pár nappal ezelőtti beszélgetésünkön? – fordult most Jessicához a férfi.

– Nem – vágta rá határozottan a lány.

– Miért? – kérdezték szinte egyszerre, de a lány szerencséjére megjelent a pincér az italokkal.

– Köszönjük – mondta Christopher, majd mikor a pincér távozott, Jess-re nézett.

– Ez így nem fair. Ketten egy ellen? – válaszolt kitérően a lány.

– Mi nem ellened vagyunk, hanem melletted – helyesbítette Kelly.

– Illetve, én csak szeretnék... Ha hagynád – fűzte hozzá a férfi.